

S C E N E T Ă

PERSONAJELE:

IONEL, adolescent, căruia îi cam fugeau ochii după vecina lui de peste pârâu;

MĂRIUȚA, adolescentă, vecina de peste pârâu a băiatului;

MAMA lui **IONEL**;

NEA GHEORGHE, tatăl fetei.

ACTUL I **TABLOUL I (DIURN)**

SCENA 1

IONEL, MĂRIUȚA

(Este miezul zilei. Pe cer nu se vede nicio zdreanță de nor. Razele aurii ale soarelui de vară parcă se topesc și-ți curg în creștetul capului, năucindu-te. EL coboară coasta cu un urcior în mână, EA trece pârâul pe punte și se îndreaptă spre fântână cu o garniță în mână. EL grăbește pasul și vrea să ajungă înaintea fetei la fântână. EA îl vede și-i strigă):

MĂRIUȚA: Vezi că eu scot apă înaintea ta. Nu fugi, că nu te las să-ți umpli urciorul înaintea mea!

IONEL: Fug, Măriuță, ca să-ți scot ție apă. Nu pun în urcior la mine, îți umplu ție garnița*, că tu te grăbești...

MĂRIUȚA. Lasă, IONEL, că-mi scot eu apă, nu te osteni tu pentru mine. Nu sunt neputincioasă...

IONEL (Se uită cu drag la ea): Poate că așa vreau, Măriuță!

MĂRIUȚA (Fixându-l și ea cu privirile): Ce motiv ai avea, **IONEL**, să vrei tu așa?

IONEL. O să-ți spun, Măriuță, dacă o să mă ascuți. Hai că te aștept și mergem deodată. Dacă mă lași, te iau și de mână și-ți duc și garnița. Vrei, Măriuță?

MĂRIUȚA (Zâmbind veselă îl pune la încercare): Mi-o duci și până acasă, **IONEL**? Dacă mi-o duci, te las să-mi scoți apă și să-mi umpli garnița...

IONEL (Bucuros, încearcă și el marea cu degetul; vrea să vadă în ce ape se scaldă fata care îl atrăgea): Ți-o duc, Măriuță, ți-o duc, fată cu ochii ca noaptea fără lună și stele...

MĂRIUȚA (Îl face să se perpelească nițel): Ei, dacă vorbești despre ochii mei, nu mai facem târgul. Tu te duci în treaba ta, eu mă duc în treaba mea și-am terminat povestea...

IONEL: Dar țâfnoasă ești tu, Măriuță! Pe cât ești de frumoasă, pe atât ești de țâfnoasă. Cu cine semeni, Măriuță?

MĂRIUȚA: Ce te interesează pe tine, IONEL?

IONEL: Mă interesează, Măriuță, mă interesează, fată, că tu vorbești de târg, dar făcurăm noi vreun târg? Zici că terminăm povestea, dar începurăm noi vreo poveste?

MĂRIUȚA (Încurcată de reacția băiatului, nu știe ce să spună). Păi...

IONEL (Îndrăznește și-i mărturisește direct): Vezi că nu știi ce să zici: Aveam de gând să mă uit

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

de-aproape în ochii tăi ca noaptea fără lună și fără stele, să mă joc nițel cu tine, Măriuță, dar...

MĂRIUȚA (Decisă, dar joaca este vizibilă). Cu dar sau fără dar, eu zic să stai tu aici, fără să te miști, până scot eu apă, apoi vii și tu. Eu torn mai repede în garniță, decât torni tu în urcior. Sigur o mai și verși, că tu te uiți mai mult la mine decât la gura urciorului, și trebuie să mai scoți o găleată, poate încă două... Eu mă grăbesc, IONEL, că trebuie să termin mâncarea, pe când tu ai timp destul. Tu duci apă rece să aveți la masa de amiază. Hai, IONEL, înțelege că mă grăbesc. Stai aici până îmi umplu eu garnița...

IONEL (Acceptă, că știe el ce știe, dar nu degeaba). Bine, Măriuță, stau, dar tu o să stai, când oi zice eu să stai?

MĂRIUȚA: Stau, IONEL, nici nu mă clintesc!

IONEL: Zi zău*, Măriuță, și te las să te duci înainte. Stau aici, nici nu mă mișc...

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

MĂRIUȚA: Zău, IONEL, dacă n-oi sta, când vei zice tu să stau!

IONEL (Sentențios, dar este vizibil faptul că glumește și face eforturi să nu izbucnească în râs): Zău acesta, Măriuță, înseamnă că ai jurat și, dacă nu respecti jurământul, n-o să ai parte de dragoste, nu te-or ține feciorii în brațe, nu te-or săruta, nu te vei mărita sau, și mai rău, te poți preface în stafie și ții calea oamenilor pe la răscruci!*

MĂRIUȚA: Știu, IONELe, știu! Lasă-mă acum!

IONEL. Bine, te las. (O lasă să treacă de el. Este așa de bucuros, că își freacă palmele și bate în pumni. Bucuria lui crește cu fiecare pas pe care fata îl face spre fântână. Știe el ce știe...).

MĂRIUȚA: (Ajunge la fântână, introduce găleata în fântână și o scoate goală. Dezamăgită, strigă la băiat): IONEL!

IONEL: Ce-i, Măriuță?

MĂRIUȚA: Uite, în fântână nu este apă! Ce este de făcut?

IONEL: Știu eu, Măriuță? Dacă nu este apă, cum o să scoți tu? Nu-ți spusei eu frumos să mă lași pe mine să-ți scot apă? Acum, descurcă-te, Măriuță!

MĂRIUȚA: Nu pot, IONEL! Dar tu poți?

IONEL: Pot, Măriuță, dar tu îți ții cuvântul?

MĂRIUȚA: Ce cuvânt să-mi țin, IONEL?

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

IONEL (Vesel, știind că fata nu mai are scăpare, oriîncotro va da). Țăla pe care jurași! Să stai, Măriuță, când ți-oi spune eu să stai!

MĂRIUȚA: Stau, IONEL, dar ce ai tu de gând?

IONEL: Păi, îți spusei, Măriuță, să mă uit în ochii tăi negri ca noaptea fără lună și fără stele și să te pup..., să te pup..., să te pup!...

MĂRIUȚA: Să mă și pupi, IONEL?

IONEL: Să te pup, Măriuță!

MĂRIUȚA: Parcă ziceai că vrei doar să te uiți în ochii mei, acum mai adăugași și pupatul. Când o să-mi scoți apă, cine știe ce mai adaugi. Ai de gând să mai adaugi ceva, **IONEL**?

IONEL. Dacă ești bună și ascultătoare și nu încerci să mă păcălești, poate că mă mulțumesc cu atât...

MĂRIUȚA (N-are ce face și acceptă, însă, în gândul ei apăruse posibilitatea de scăpare): Bine, IONEL, dar mai întâi îmi scoți apă și apoi...

IONEL (Bucuros că va putea să se apropie de această fată frumoasă): Primesc, Măriuță! Dacă nu-ți place să te uiți în fântână, uită-te spre Aninoasa, spre râpa lui nea Costică al Dudii sau spre plopii Catrinei lui Mititelu.

MĂRIUȚA: Mă uit, IONEL, să văd cum faci!

IONEL: Simplu, Măriuță, uite! (Băiatul își dă drumul pe lumânare* și alunecă spre fundul fântânii. Uplete găleata cu o cană, fata o trage afară și umple și garnița și urciorul. Fetei îi vine un gând năstrușnic și-l pune în aplicare. Momentul este favorabil): Măriuță, sloboade găleata, să ies și eu afară!

MĂRIUȚA (Chicotind de bucurie, se uită în fântână, dar nu sloboade găleata. Zice): IONELe!

IONEL. Ce-i, Măriuță?

MĂRIUȚA: Când ai citit ultima dată Povestea lui Arap-Alb?

IONEL: Nu mai țin minte, dar sigur am citit basmul de mai multe ori. De ce mă întrebi?

MĂRIUȚA: Mai ții minte cum a vrut spânul să scape de feciorul împăratului?

IONEL (Râde de gluma fetei, știind că el poate ieși din fântână și fără lumânarea de la fântână): Vrei să mă lași și tu în fundul fântânii. Nu te sfătuiesc, Măriuță. Noi suntem oameni reali, nu personaje de basm. La noi, binele se răsplătește cu bine! Tu pe ce vrei să mă jur, Măriuță, că paloș n-am? Și ce n-ai vrea tu să nu fac după ce ies din fântână? Ca să te sărut vrei, sunt sigur.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

Am văzut licărul din ochii tăi frumoși, când ai auzit că vreau să te pup. Și-apoi, ai jurat, iar jurământul trebuie respectat. Și Arap-Alb și-a respectat jurământul făcut pe ascuțișul paloșului. Chiar de mă vei lăsa în fântână, eu la tine nu voi renunța. Voi ieși, te voi găsi, dacă te vei ascunde și pe tărâmul celălalt și te voi săruta. Dar am vorbit destul, hai, lasă găleata în fântână!

MĂRIUȚA: O las, IONEL! (Fata introduce găleata în fântână).

IONEL (lese din fântână, se uită la fată, îi zâmbește și-i zice): Ei, Măriuță, acum trebuie să stai!

MĂRIUȚA (Vrea ca tot ea să aibă ultimul cuvânt): Știi ce, **IONEL**?

IONEL. Ce, Măriuță?

MĂRIUȚA. Aici, poate veni cineva. Mai bine vii deseară la strânsură la Mărgărita și, când vrei, îmi faci semn și plecăm amândoi. Tu mă duci acasă și mă pupi, că asta vrei, nu să te uiți în ochii mei, chiar dacă sunt, cum zici tu, negri ca noaptea fără lună și fără stele. Știi tu bine ce

vrei, numai să pui mâna pe mine. Ce zici?

IONEL (Cedează): Bine, Măriuță, dar să nu mă păcălești, auzi?

MĂRIUȚA: Nu te păcălesc, IONEL. Ajută-mă să pun garnița pe cap! Așa! Mulțumesc, IONEL!
(Pleacă spre casă, urmărită de privirile admirative ale băiatului, dar și de regretul că nu-i furase măcar un sărut!).

SCENA 2

IONEL, MAMA

(A două jumătate a zilei trece foarte greu. I s-a părut cât trei conace*. Nu-și găsește locul,

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

n-are stare, îi ard tălpile. Își face reproșuri că a lăsat-o numai așa, fără să o sărute, deși o avusese la cheremul lui. La un moment dat, se oprește la colțul casei și-i rostește numele):

IONEL: Ei, Măriuță, Măriuță, ce ți-oi face deseară!

MAMA (Îl aude din prispă și-l întreabă): Despre ce Măriuță vorbești, muică?

IONEL: Despre pisica noastră, Mamă, că făcu ceva rău și i-oi trage o bătaie, când oi prinde-o!

MAMA: De când o cheamă MĂRIUȚA, muică? Parcă îi ziceai Mița!

IONEL: Mița, MĂRIUȚA, tot un drac este: „Pisicuța noastră hoată / A făcut o boroboată...” A noastră a prins toți puii de brabete* din cuibul de la strașină și i-a mâncat. Nu mai este niciunul.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

MAMA: Au zburat, muică, i-am văzut eu. Să nu bați pisica, n-a mâncat ea puii de brabete, au zburat. (După puțin timp, îi spune): Ce să-i faci? Vine și vremea Măriuțelor, fie ele și pisicuțe, muică! Dar nu de cele care mănâncă pui de brabete, ci de ălea care fură inimi de băiețași ca tine și-i pun cu tălpile de jar, muică!

IONEL (Surprins): Ce vorbe sunt astea, Mamă? Măriuță, pisicuțe, inimă furată, tălpi pe jar?...

MAMA: Ei, niște vorbe aruncate așa într-o doară...

IONEL: Chiar așa, Mamă, dar nu știu de ce...

MAMA: Eu știu cu cine te certai la amiază la fântână și ce târguri făceați! Nu era MĂRIUȚA asta de peste Aninoasa? Hm! E frumoșică fata, n-am ce zice, dar nu este de tine!

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

IONEL (Se dă de gol): Ce vorbești, Mamă? Cum nu este de mine? Și de unde știi tu că...

MAMA: Știu, muică, știu, că auzii cu urechile mele și văzui cu ochii mei. De la dud. Mă dusei să arunc gunoiul și auzii voci; pe-a ei mai tare, pe-a ta mai încet și nu prea deslușit. Erai și cu spatele spre mine. Vă ascultai până ce intrași în fântână să-i scoți apă. Mai zici ceva?

IONEL (Curios): Și de ce zici că nu este de mine?

MAMA: Îți spun, dar recunoști că am dreptate?

IONEL: Păi, cam ai, Mamă! Fata asta mi-e dragă. Când aruncă ochii ăia negri ca bezna nopții spre mine, mă topesc ca ceara. Îmi vine s-o mănânc de dragă ce-mi este! Nu știi cum mă simt. Am impresia că ea știe și-i place să mă perpelească. Oare va veni și rândul meu?

MAMA: Dacă vei avea răbdare și nu vei alerga după ea cu limba scoasă, cum ziceți voi când vă jucați, va începe ea să se perpelească și-ți va umbla în călcâie. De când veniși cu urciorul cu

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

apă, nu avuseși un pic de astâmpăr. Crezi că ea stătu liniștită? Da de unde. Cred că făcu potecă prin grădina lor până la Aninoasa, că poate-poate îi vei ieși în cale. Ai răbdare, IONELe, ascultă ce-ți spun eu. Cu răbdarea treci și marea!

IONEL: Dar de ce zici că nu este de mine?

MAMA: Păi, sunteți de-o seamă. Mâine-poimâine, ea se va mărita și va avea copii până când te vei însura tu. Dar, pentru început și dacă îți place, este bună. E și aproape, una-două treci Aninoasa și ajungi la ea, când vrei să-ți astâmperi focul...

TABLOUL II (NOCTURN)

SCENA 3

IONEL, NEA GHEORGHE

(Tablou nocturn. Cum se întunecă, IONEL este la poarta Măriuței. Se așează pe patul* de la poartă și așteaptă. Apare **NEA GHEORGHE**, tatăl fetei):

IONEL: Bună seara, NEA GHEORGHE!

NEA GHEORGHE: Bună seara, neică! Dar care ești, mă? (Se apropie și se uită la el. Îi întinde mâna și dau noroc. Îl recunoaște): A, tu ești, **IONEL**? Ce faci aici?

IONEL: Mă oprii puțin să stau, că prietenii mei, Gelu și Aurică, nu sunt gata și-i aștept. Sper că n-ai nimic împotriva...

NEA GHEORGHE: N-am, neică, ce să am împotriva? Patul acesta pentru asta l-am făcut, să stăm pe el. Și mai ales că tu ești un băiat bun, n-am auzit nimic rău despre tine: nu te îmbeți, nu te încaieri, nu umbli după femei, cum fac alți tineri de vârsta ta. Poți sta cât vrei.

IONEL: Mulțumesc, nene Gheorghe!

NEA GHEORGHE: Dar încotro o luați? Vă duceți încolo, la vale? La Curmătură? La Fulger?

IONEL: Nu, aici în sat. Se face strânsură* la poartă la țața Mărgărita. Vin băieți și din Curmătură, și din Fulger. Ne distrăm și noi puțin. Mai bine zis,ăștia mari, iar printre ei și noi, cei care vrem să scoatem și noi capul în lume, că mâine-poimâine ei s-or însura, iar noi le-om lua locul.

NEA GHEORGHE: Așa este, voi învățați de la ei, cum și ei au învățat de la alții mai mari ca ei. Aceia sunt oameni la casele lor, însurați și cu copii. Da fete aveți?

IONEL: Noi nu ne gândim încă la fete... Cel puțin eu...

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

NEA GHEORGHE: De ce, mă neică? Acum învățați și voi să umblați cu fete, le mai ciupiți, le mai strângeți, le mângâiați, le mai furați câte un pupat. Vă faceți ucenicia, mă băiete. Că fetele sunt pretențioase, ascultă ce-ți spun eu. Dacă nu știi cum s-o iei pe fată, nu ajungi la ea. Pe fată trebuie s-o domini, că, altfel, nu se uită la tine. După rușine nu bei apă!

IONEL: Mulțumesc, NEA GHEORGHE, pentru sfaturi. Dar, fiindcă adusei vorba, matale o lași pe MĂRIUȚA să vină și ea la strânsură? E la noi în sat, e aproape, vine cu noi. Noi o luăm de acasă, noi o aducem acasă, când zice, și avem grijă de ea? Ce zici, NEA GHEORGHE?

NEA GHEORGHE: De, mă **IONEL**e, știi eu ce să zic? Dacă ziceți că aveți grijă de ea, dacă aș fi sigur că nu pățește nimic, mai că aș fi de acord...

IONEL: Avem, NEA GHEORGHE, avem, să n-aveți nicio grijă, nu pățește nimic.

NEA GHEORGHE: Dacă ar păți ceva, nu știu ce aș fi în stare să fac. Numai pe ea o avem și ne este dragă ca lumina ochilor, măi băiete. Mă-sa ar pieri, dacă MĂRIUȚA ar păți ceva... Mă gândesc că este aici, aproape, în sat la noi... Îți pui și eu o întrebare, dar să-mi răspunzi. Îmi răspunzi drept?

IONEL: Îți răspund, NEA GHEORGHE!

NEA GHEORGHE: Mă **IONEL**e, ție ți-e dragă **MĂRIUȚA** noastră?

IONEL: Dacă mi-e dragă, NEA GHEORGHE? Dar cui nu-i este dragă **MĂRIUȚA**? Toți o îndrăgim pe **MĂRIUȚA**, dar eu n-am nicio nădejde. Se uită **MĂRIUȚA** la mine?

NEA GHEORGHE: Nu știu, n-am întrebat-o. Dar de ce crezi că nu s-ar uita, mă băiete?

IONEL: Să-ți spun drept, NEA GHEORGHE, nu prea m-am gândit la așa ceva. Noi suntem de-o seamă, am crescut aici, „pe-un tăciune”, cum obișnuiește MAMA să spună, o consider ca pe-o soră și mi-e dragă. Nu m-am întrebat dacă mi-e dragă în alt fel. Matale știi mai bine ca mine, **MĂRIUȚA**, mâine-poimâine, cât este de frumoasă, se mărită și va avea și copii până m-oi însura eu. N-a prea ieșit în lume până acum, că roiau feciorii pe la poarta matale, ce crezi?! Ca să fiu sincer până la capăt, dacă aș fi cu câțiva ani mai în vârstă ca ea, ehei! nene Gheorghe, ți-aș fura-o. Numai ai vedea că n-o mai ai. Desigur, dacă ar vrea și ea!...

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

NEA GHEORGHE: Ha-ha-ha-ha-ha! Înseamnă că ți-e dragă, mă **IONEL**! Ți-e dragă, mă băiete! Eu zic s-o întrebi pe ea dacă vrea să vină cu voi la strânsură. Mă duc și-o trimit aici, să vă înțelegeți, sau vii în casă?

IONEL: Nu vin în casă, că mi-e rușine, mai bine să vină **MĂRIUȚA** până aici.

NEA GHEORGHE: Bine, mă duc și-o trimit.

SCENA 4

IONEL, MĂRIUȚA

(În același loc, pe patul de la poarta fetei, băiatul așteaptă năpădit de bucurie sosirea Măriuței și împlinirea visului de a începe idila cu această fată frumoasă. Se așează pe capătul patului dinspre poartă și așteaptă încordat. Peste câteva clipe doar, simte două palme catifelate că i se așează peste ochi. Aude și o dulce șoaptă la urechea dreaptă și simte un obrăjor ce se lipește

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

ușor de-al lui: „Ghici”?).

IONEL: (O prinde de mâini, se răsucește cu fața spre fată, o cuprinde cu brațele lui puternice și-o sărută..., o sărută..., o sărută...)

MĂRIUȚA (Un timp, nu zice nimic. Nici ea nu mai trăise un asemenea moment, nu-i displace, dar băiatul acesta nu știe să se mai oprească! Nu simte că fata n-are de gând să fugă?! Râde ușor, îl lasă să-și termine numărul, își eliberează încet mâna dreaptă și-i astupă gura cu palma și-i zice): Stai, măi Lăcomilă! Tu nu știi să te mai oprești? Sunt aici, n-am de gând să fug, avem toată seara la dispoziție. Dacă n-o să-ți ajungă, mai avem și alte seri... Mai punem lângă ele și zile. Oprește-te, dragule. Și-apoi, era vorba de-un pupat, nu de o mie! Dacă pentru fiecare pupat îmi scoți o găleată de apă, îți trebuie o viață ca să te poți achita de datorie. Dacă mai punem la socoteală că vei mai vrea să mă mai pupi...

IONEL: Dacă vreau? Vreau, Măriuță, și atâta te-oi pupa!... Atâta te-oi pupa!... Dar de unde îl scoseși pe Lăcomilă ăsta?

MĂRIUȚA: Păi, dacă undeva apar Flămânzilă, Păsări-Lăți-Lungilă, Ochilă, Gerilă, îți spusei și eu Lăcomilă, că nu te opreai, parcă voiai să mă mănânci!

IONEL: De-ai ști cât de dragă-mi ești, Măriuță! Tu...

MĂRIUȚA: Eu, ce?

IONEL: Simți și tu ceva pentru mine?

MĂRIUȚA: Tu ce crezi, IONEL? Aș fi aici, dacă... Dar nu mai zic nimic, voi încerca să te conving...

IONEL: Vii la strânsură cu noi?

MĂRIUȚA: Tu vrei la strânsură sau vrei să fim amândoi?

IONEL: Bineînțeles că vreau cu tine.

MĂRIUȚA: Atunci, vino cu mine. (Îl prinde de mână și pleacă pe drum în jos. Trec gardul și intră în grădină la ei, unde fata aranjase un ascunziș. Era atât de bine camuflat, încât nu-i putea vedea nimeni. Îi zice): Țsta va fi locul nostru. Pentru cât timp nu știu. Țți place? Aici ne vom întâlni și, când ne va fi prea dor, ne vom întâlni și ziua.

IONEL (Mirat, fiindcă la așa ceva nu se aștepta): Faci tu așa ceva pentru mine?!

MĂRIUȚA: (Dintr-odată, întristată): Nu zic nici da, nici nu. Ascultai de la colțul gardului discuția ta cu tata și-ți dau dreptate în legătură cu ce ziseși despre mine și tine. Noi nu vom putea fi împreună mult timp. Ceea ce nu-ți spuse tata îți spun eu. Ai mei mă vor mărita, cu voia mea sau fără voia mea. Mai mult fără voia mea. Fetele ca mine trăiesc o adevărată dramă. Ele nu-și trăiesc tinerețea. Din fragedă vârstă, fetele frumoase sunt disputate de fel de fel de băieți, dornici să le facă nevestele lor. Declanșează asaltul asupra părinților și le iau ochii cu fel de fel de promisiuni. Cum o fată este considerată o piatră în casă, părinții se lasă înduplecați și-i fac vânt cât mai repede, fără să fie pregătită pentru o viață de femeie căsătorită: nu știe ce înseamnă bărbat, cum se ține bărbatul, casa, vin copiii, mai dai și peste niște socri răi și viața ta s-a dus fără să-i cunoști bucuriile. Mi-a spus și mie cineva, și o văd și pe MAMA, căsătoria nu înseamnă, iartă-mă că-ți spun ceea ce n-ar trebui, să te culci cu bărbatul, doar! Dar nu mai zic nimic, tu ești băiat inteligent și înțelegi... Revin. Ai mei mă vor mărita. Au și primit propuneri din partea unor părinți cu băieți de însurat, dar nu și-au dat consimțământul, încă. Presimt, însă, că nu va mai dura mult. Așa că...

IONEL: Și știi cine sunt cei care te vor de nevastă?

MĂRIUȚA: Nu știi. Am auzit și mai alaltăieri o discuție dintre ai mei. MAMA a fost la Bălcești și pe traseu, undeva, s-a întâlnit cu o femeie și asta a întrebat-o: „Tu, când îmi dai fata de noră? O să venim s-o cerem, numai să vină acasă băiatul de la București.” Așa că trebuie să profităm de timpul pe care îl mai avem la dispoziție...

IONEL (O îmbrățișează cu toată dragostea care îi clocotea în sufletul lui tânăr și rămân așa timp îndelungat... Peste acest moment se lasă cortina).

.....

Garniță, garnițe, s. f. – Găleată, vas de metal (tablă galvanizată sau emailată) cu care se transportă lapte, apă etc.; doniță;

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

Zău, interj. – Cuvântul întărește o afirmație sau o negație: 1. Sigur, 2. Așa este, 3. Adevărat;

Răscruce, răscruci, s. f. – Loc unde se încrucișează sau se separă două sau mai multe drumuri; răspântie;

Lumânare, lumânări, s. f. – Lemn lung, subțire și drept, prins de cumpăna fântânii, de care se leagă găleata pentru a scoate apă din fântână;

Strânsură, strânsuri, s. f. – Adunare, de obicei de tineri, fete și băieți, în scop de petrecere, de distracție, dar și de lucru; șezătoare;

Conac, conace, s. n. – În text, interval de timp egal cu o jumătate de zi;

Brabete, brabeți, s. m. – Vrăbie; bărbătușul vrăbiei;

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Saturday, 17 June 2017 12:18

Paț, paturi, s. n. – Laviță rudimentară, construită din pari bătuți în pământ și scânduri de către țărani din Preotești, la drum, în apropierea porții, lângă gard, pentru a sta pe ea;